

© Bisdom Gent, foto: Isolde Ruelens

“Zwarte priester in een witte kerk”

Ook **Etienne Miji Lusamba** (° 1973) komt uit Katanga. Hij is geboren in Lubumbashi. Zijn ouders werkten bij de zusters van Don Bosco die een missiepost hadden buiten het centrum van de stad. Etienne ging er naar school en behaalde een diploma elektriciteit. Toen hij 16 jaar was, kreeg hij malaria. Tijdens die ziekte groeide bij hem het besef dat hij een religieus en contemplatief leven wou leiden. Toen hij het aan zijn moeder vertelde, werd ze kwaad. Enkele dagen later ging hij terug naar zijn moeder en vertelde haar dat hij bisschop wilde worden, in ieder geval voor de kerk wilde werken. Zijn moeder merkte dat het menens was en stuurde hem door naar een salesiaan. Die las met hem de Belijdenissen van Augustinus. Dat overtuigde hem van zijn contemplatieve roeping. Nadat hij twee jaar als elektricien had gewerkt, trad hij op zijn 21ste in bij de Benedictij-

nen in Lubumbashi. Na zijn noviciaat studeerde hij voor landbouwingenieur. Hij werkte voor verschillende projecten vaak samen met boeren. Dat contact met gewone mensen sprak hem wel aan. In de priorij kwamen er problemen tussen broeders van verschillende stammen. De situatie werd onhoudbaar en Etienne werd met drie medebroeders naar de moederabdij gestuurd in Zevenkerken. Hij volgde theologie in het seminarie in Namen. Omdat hij het contact met gewone mensen miste, vroeg hij bezinningstijd. Hij verbleef dan tijdens de week in het seminarie in Namen, maar verbleef in het weekend bij een familie in Brugge en kon een beetje geld verdienen door als ober te werken in Knokke.

Stilaan werd het voor hem duidelijk dat hij diocesaan priester wou zijn. Omdat hij meer contacten had in

“
*Groeien naar iets
nieuws gebeurt altijd
met vallen en opstaan.*
”

Vlaanderen, wou hij aankloppen in een Vlaams bisdom. Het werd Gent. Hij herinnert zich nog het eerste telefonische contact met de bisschop. Hij belde op een zondagavond laat, toen Etienne onderweg was van Knokke naar Namen. Etienne ging in het seminariehuis in Gent wonen en volgde lessen in het Johannes XXIII-seminarie in Leuven. Hij deed stages in Gent en in het dekenaat Eeklo. Bisschop Van Looy wijdde hem tot priester op 28 juni 2015. Hij werd benoemd in de nieuw te vormen parochie in Assenede/Evergem/Zelzate en woont in Assenede. De buitenkant van de kerk in Asse-

nede wordt gerestaureerd en wit geschilderd. Dat was dan ook de openingszin van Etienne: "Jullie hebben nu een witte kerk en een zwarte priester!"

Tochtgenoot

Zijn parochiewerk speelt zich af te midden van het hervormingsproces van dekenaten en parochies. "Dat is niet eenvoudig. Het brengt spanningen met zich mee. Ook voor mij is het iets nieuws. Maar ik probeer realistisch te zijn. Spanningen zijn er altijd wanneer mensen samenwerken. Het was al zo in de tijd van de apostelen. Het helpt mij ook wanneer ik denk aan de missionarissen die vanuit Vlaanderen naar Congo gingen. In vergelijking met wat zij hebben doorgemaakt aan oorlogen en opstanden zijn onze problemen en spanningen toch zeer relatief. Groeien naar iets nieuws gebeurt altijd met vallen en opstaan."

“

De pastoor is eerst tochtgenoot en dan pas voorganger.

”

"Ik ben naar Vlaanderen gekomen als monnik, niet als missionaris. Nu ben ik diocesaan priester. Ik voel me goed aanvaard. Ik blijf het wel moeilijk hebben met een zekere stijfheid in de liturgie op zondag. In Congo is het elke zondag feest. Vergaderen, dat is iets wat ik ook heb moeten leren. In Congo kenden we dat niet zo. Daar deed de pastoor alles. Dan moet er niet vergaderd worden. Maar het is veel beter om mensen te betrekken. We vormen samen kerk. De pastoor is eerst tochtgenoot en dan pas voorganger."

"Ik had wel moeite met het ritme van leven na het klooster. Anderzijds

Priesterwijding van Etienne Miji © Bisdom Gent

helpt de achtergrond van het monastieke leven mij bij mijn dagindeling op basis van het gebed en in mijn spiritueel leven. Mensen zeggen me dat ze in preken en gesprekken merken dat ik toch ook monnik ben gebleven."

"Ik weet niet of het een goed idee is om systematisch buitenlandse priesters naar hier te halen om de 'gaten' op te vullen. Het zou een schijnoplossing zijn die ons verhindert om na te denken over roeping *hier*. Want dat is voor mij het echte probleem van de Vlaamse kerk. We creëren te weinig een cultuur die roeping mogelijk maakt in parochies en gezinnen. In het gezin waarin ik opgroeide was gebed een gewoonte. Dat heeft me wel geholpen in het nadenken over mijn roeping vanaf mijn zestiende."

"Natuurlijk heb ik wel eens heimwee naar Congo en naar mijn familie, zeker op feestdagen zoals Kerstmis. Als ik op vakantie ga in Congo, help ik mee in de parochie. Maar ik heb mijn priesteropleiding hier gevolgd. Mijn toekomst ligt hier."